

Ik ga naar Afrika en ik neem mee...

Binnenkort kan ik in de ergste sloppenwijken van Burundi, zonder gevaar aan gebruikte naalden likken. Reden is dat ik vorige week mijn eerste set inenting heb gehad. Reden daarvoor is weer dat ik eind juli naar Afrika ga. Naar Afrika. Het land waar wild nog echt wild is. Het land van 'the Big seven'. Het land van avontuur, zand en verbeelding. Het land van savannes, Hepatitis B en tarantula's. Naar een aantal van deze dingen kijk ik erg uit, een aantal andere hoeft niet zo

nodig.

Uiteraard begint een anders-dan-anders vakantie bij de voorbereiding. Voor landen zoals Afrika is dat onder andere een bezoekje aan de tropendokter van de Arbodienst. Deze beste man of vrouw beschikt over een setje naalden, wat flesjes met noodzakelijke beestjesbestrijdingsmiddelen en een boek met informatie. Soms is die informatie vreemd, soms eng en soms ronduit angstaanjagend. Naar 30 minuten college over: *waar voor uit te kijken, wat te mijden en wat te doen als*, begon ik meer te voelen voor een lang weekend Ameland, dan een paar weken Afrika.

De afspraak bij de Arbodienst, waar ik mij moest melden voor mijn vaccinaties, duurde bij elkaar een goed uur. De prikken zelf waren in 10 minuten gezet. De overige 50 minuten werden besteedt aan het geven van waarschuwingen en inlichtingen over de meest uiteenlopende vreemde, afschrikwekkende en ronduit angstaanjagende ziektes. Kennelijk is het meest gevaarlijke wild wat rondwaart in Afrika slechts met een microscoop zichtbaar. Vergeet achter bosjes klaarliggende leeuwen, maak je niet druk om in poelen verscholen krokodillen, lach om uit het hoge gras opspringende hyena's; het is de Anophelesbacterie, die naar je opspringt vanuit een glas water, waar je beducht op moet zijn. "En u moet ook geen fruit eten, of groente die gewassen zijn in water, of drankjes waar ijsblokjes inzitten, of vlees wat niet bereid is met..." Fijn. Ik ga naar Afrika en ik neem mee... Bever zwerfsport vriesdroog maaltijden, voor drie weken. Mmm.

Uiteindelijk kwam het gesprek dan op het onderwerp Malaria. Gezellie. Hier nam de informatieverstrekking plots een wonderbaarlijke wending aan. "Malaria is niks om je druk over te maken." Aldus de dokter. Nu had het gesprek over Hepatitis A, B, C, en Q, mij enigszins schrik in de botten bezorgd, het verhaal over de Tse tse vlieg kippevel van mijn huid tot aan mijn tenen en de anekdote over het visje dat - mocht je jezelf ontwateren in een plas, poel of rivier - tegen de gele klater inzwemt en zich dan met weerhaakjes vastzet in je penis, had beelden in mijn hoofd gebracht waar ik weken niet van zou kunnen slapen, laat staan plassen. (op dit moment trokken mijn genitaliën spontaan naar binnen, om zich te verschuilen achter mijn linker nier, alwaar ook zij stemden op het weekendje Ameland).

Kortom, dat ik me niet druk hoefde te maken over Malaria was wel even prettig. Ik kreeg ook geen pillen mee, aangezien de Malariamug zelf met vakantie was, op de tijden en plaatsen dat ik daar zou zijn.

De andere leden van het reisgenootschap hadden inmiddels ook hun bezoekjes aan dokter tropen afgelegd en gemiddeld tussen de 15 en de 25 malariapillen meegekregen. Ok. Vreemd! Mensen met hetzelfde reisprogramma en dezelfde aankomsttijden, zouden hetzelfde aantal pillen moeten krijgen. Ik poneerde eerst nog de stelling dat mijn dokter zeer kundig was en dus wel wist wat ze

deed. Maar dat had weinig invloed op mijn moeder, die korte metten maakt met dergelijke stellingen.

Dus ga ik naar Afrika en neem ik mee:

- Deed 160%; verkregen door normale Deed te destilleren tot een brouwsel wat elke Tse tse vlieg doet vluchten en ook nog eens, niet geheel onverdienstelijk, baardharen afbrand tot, en vooral met, wortel en al.
- Een arm met 4 kleine gaatjes.
- 22 malariapillen en een bijsluiter van evenveel A4-tjes. Voorkomen is beter dan genezen, zeggen ze. Bij Malaria ben ik daar nog niet zo zeker van.
- Een hutkoffer vol Bever zwerfsport vriesdroog maaltijden. Enkel water toevoegen. Water... kut!
- Een tweede hutkoffer met flessen water.
- Een heel bange penis en een tok.

Uiteraard ben je bovenstaande allemaal vergeten, zodra je de eerste keer de zon ziet wegzakken in de Afrikaanse bush (zie foto).

© Verus Demens
www.mijncolumns.nl

